

Sygn. akt: I. Ca. 198/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Cezary Olszewski
------------------------	-----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2016 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki (...) akcyjnej spółki jawnej z siedzibą w W.**

przeciwko **L. B.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki (...) akcyjnej spółki jawnej z siedzibą w W. od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Augustowie V Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w S. z dnia 28 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt: V. C. 112/15

oddala apelację.

SSO Cezary Olszewski

Sygn. akt: I. Ca. 198/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka (...) akcyjna spółka jawna z siedzibą w W. wystąpił z pozwem przeciwko L. B. o zapłatę kwoty 1.008,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wystąpił o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 28 stycznia 2014 r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki udzieloną w ramach pożyczki odnawialnej przy wykorzystaniu środków porozumiewania na odległość tj. pozwany dokonał rejestracji w systemie teleinformatycznym powoda i potwierdził warunki umowy poprzez dokonanie przelewu jednego grosza ze swojego rachunku bankowego na rachunek bankowy (...) Sp. z o.o. Powód wskazał również, iż na roszczenie poza kwotą należności głównej 768 zł z tytułu udzielonej pożyczki nr (...), z terminem wymagalności do dnia 27 kwietnia 2014 r. składa się również kwota 105,90 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek za zwłokę od dnia wymagalności tj. od dnia 28 kwietnia 2014 r. do dnia 25 maja 2015 r. oraz kwota 135 zł z tytułu opłat windykacyjnych. Dodatkowo powód wyjaśnił, że w dniu 6 marca 2015 r. (...) Sp. z o.o. dokonała wniesienia wkładu niepieniężnego w postaci pakietu wierzytelności wykazanych w załączniku nr 1, na które składały się niespłacone kwoty pożyczki oraz opłaty windykacyjne, nadto na podstawie umowy sprzedaży (...) Sp. z o.o. dokonał cesji przysługujących mu

wierzytelności, których przedmiotem były prowizje oraz odsetki od prowizji, w tym z tytułu umowy pożyczki zawartej przez pozwanego.

Pozwany L. B. nie zajął merytorycznego stanowiska w sprawie.

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt: V. C. 112/15 Sąd Rejonowy w Augustowie V Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w S. oddalił powyższe powództwo.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Dnia 28 stycznia 2014 r. pozwany zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki udzieloną w ramach pożyczki odnawialnej przy wykorzystaniu środków porozumiewania na odległość tj. pozwany dokonał rejestracji w systemie teleinformatycznym powoda i potwierdził warunki umowy poprzez dokonanie przelewu jednego grosza ze swojego rachunku bankowego na rachunek bankowy (...) Sp. z o.o. W tym też dniu z tytułu umowy pożyczki nr (...) udzielonej na okres 30 dni, z terminem spłaty do dnia 27 lutego 2014 r., na konto bankowe pozwanego L. B. pożyczkodawca V..pl dokonał przelewu kwoty 800 zł. Następnie wskazana Spółka wystosowała do pozwanego L. B. kolejno pisma, stanowiące wezwania do zapłaty kwot z tytułu udzielonej pożyczki nr (...):

1. z dnia 30 marca 2014 r. na łączną kwotę 692,20 zł, z czego 648 zł jako kwota udzielonej pożyczki, 9,20 zł odsetki za nieterminową płatność, 35 zł pierwsze wezwanie do zapłaty pożyczki;
2. z dnia 17 lipca 2014 r. na łączną kwotę 835,40 zł, z czego 768 zł jako kwota udzielonej pożyczki, 32,40 zł odsetki za nieterminową płatność, 35 zł pierwsze wezwanie do zapłaty pożyczki;
3. z dnia 25 lipca 2014 r. na łączną kwotę 884,40 zł, z czego 768 zł jako kwota udzielonej pożyczki, 36,40 zł odsetki za nieterminową płatność, 45 zł drugie wezwanie do zapłaty pożyczki;
4. z dnia 5 sierpnia 2014 r. na łączną kwotę 943,10 zł, z czego 768 zł jako kwota udzielonej pożyczki, 40,10 zł odsetki za nieterminową płatność, 35 zł pierwsze wezwanie do zapłaty, 45 zł drugie wezwanie do zapłaty, 55 zł trzecie wezwanie do zapłaty.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że zgłoszone twierdzenia i przedłożone dowody budzą poważne wątpliwości. Warunki umowy pożyczki, wezwania do zapłaty oraz wyciągi z rachunku bankowego nie pozwalają na ustalenie zasadności wysokości dochodzonej kwoty.

Analizując w/w dowody Sąd Rejonowy wskazał, że dotyczą one jednej pożyczki o nr (...) zawartej w dniu 28 stycznia 2014 r., jednak pomiędzy tymi dowodami zachodzi brak korelacji co do kwoty udzielonej pożyczki. W tym kontekście Sąd Rejonowy wskazał, że roszczenie powoda wskazane w pozwie obejmuje kwotę główną pożyczki tj. 768 zł. Tymczasem w dokumencie zatytułowanym „Twoje warunki umowy pożyczki” kwota główna pożyczki to 800 zł. Przy czym kwota 768 zł wskazana jest wyłącznie w trzech wezwaniach do zapłaty, a czwarte wezwanie dotyczy całkowicie inne kwoty 648 zł. Nadto w pozwie jako datę wymagalności roszczenia wskazano 28 kwietnia 2014 r. Jednak z dokumentu zatytułowanego „Twoje warunki umowy pożyczki” wynika, iż datą od kiedy roszczenie stało się wymagalne jest 27 lutego 2014 r., natomiast z wezwania do zapłaty z dnia 14 lipca 2014 r. wynika, iż roszczenie stało się wymagalne w dniu 14 lipca 2014 r. W tych warunkach Sąd Rejonowy uznał, że powyższe niespójności budzą poważne wątpliwości co do zasadności roszczeń pozwu w zarówno w zakresie wysokości dochodzonej kwoty, jak i daty wymagalności roszczenia i z tych przyczyn powództwo podlegało oddaleniu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- 1) naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny wiarygodności źródeł dowodowych w sposób dowolny, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów, a polegające w szczególności na:

- a) wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego, bezpodstawnym uznaniu, że dokumenty przedstawione przez powoda nie dowodzą zasadności roszczenia o zapłatę z tytułu niespłaconej pożyczki, podczas gdy powód przedstawił Umowę P., która została zaakceptowana przez pozwanego oraz wszelkie dokumenty wykazujące zasadność roszczenia,
- b) uznaniu, że brak formy pisemnej umowy pożyczki nie mógł doprowadzić do uwzględnienia roszczenia w sytuacji, w której strona powodowa wykazała przekazanie należności z tytułu zawartej umowy pożyczki zgodnie ze skutecznie zawartą umową pożyczki (umowa zawarta na odległość),
- c) braku odniesienia się do złożonego dokumentu w postaci potwierdzenia przelewu kwoty 0,01 zł, stanowiącego dowód zaakceptowania przez pozwanego warunków umowy pożyczki oraz regulaminu świadczenia usług drogą elektroniczną,
- 2) naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 339 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, że twierdzenia strony powodowej budzą uzasadnione wątpliwości w sytuacji, w której strona powodowa wykazała zawarcie umowy pożyczki oraz przekazanie należności z niej wynikającej, tym samym przedstawiła wszelkie dowody na poparcie swych twierdzeń,
- 3) naruszeniu prawa materialnego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 60 k.c. poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że strona pozwana ujawniła skutecznie w postaci elektronicznej swoją wolę zawarcia umowy pożyczki, zgodnie z przepisami dotyczącymi zawierania umów na odległość,
- 4) naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na wynik sprawy, a to art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w treści uzasadnienia, z jakiego powodu sąd nie uwzględnił roszczenia powoda, podczas gdy materiał dowodowy jasno wykazuje fakt przekazania przez powoda na rachunek bankowy pozwanego kwoty pożyczki,
- 5) naruszenie prawa materialnego a to art. 720 § 1 k.c. poprzez błędne uznanie, że nie doszło do zawarcia umowy pożyczki, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego bezspornie wynika, że powód przeniósł na własność pozwanego określoną ilość pieniędzy.

Mając na względzie powyższe powód wniósł o zmianę wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 768,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 105,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kwoty 135,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach za I i II instancję sądową według norm przepisanych.

Pozwany nie zajął merytorycznego stanowiska w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji oraz ich ocenę prawną.

Sprawa niniejsza, z uwagi na przedmiot sporu i jego wartość, rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym. W postępowaniu takim apelację można oprzeć na zarzutach wymienionych enumeratywnie w treści art. 506⁹ § 1¹ pkt 1 i 2 k.p.c., tj. naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Wymienione w powołanym przepisie podstawy apelacji w postępowaniu uproszczonym należy traktować jako podstawy wyłączne. Sąd rozpoznając apelację jest zatem związany podniesionymi w niej zarzutami naruszenia zarówno prawa procesowego, jak i materialnego.

Podkreślić należy, że na gruncie procesu cywilnego to strony mają obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły z art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Konsekwencją regulacji ujętych w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. jest nie tylko obowiązek popierania wysuwanych twierdzeń stosownymi dowodami, ale przede wszystkim ryzyko niekorzystnego rozstrzygnięcia dla strony, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Na gruncie przedmiotowej sprawy nie ulega wątpliwości, że obowiązek udowodnienia istnienia wierzytelności oraz jej wysokości, a także skutecznego dokonania cesji, spoczywał na stronie powodowej, bowiem to ona z faktów tych wywodziła swoje roszczenie o zapłatę. Zgodnie zaś z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96). W związku z powyższym, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony przez strony nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nieudowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że powód nie wykazał w sposób niebudzący wątpliwości istnienia wierzytelności dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Sąd Okręgowy podziela zastrzeżenia Sądu Rejonowego, że dokumenty złożone do akt nie pozwalały na ustalenie wysokości dochodzonej kwoty. Przede wszystkim brak jest synchronizacji pomiędzy tymi dokumentami. Jak wynika z treści pozwu, wysokość pożyczki nr (...) wynosiła 768,00 zł, zaś dokument w postaci „Twoje warunki umowy pożyczki”, dotyczącym tego samego numeru pożyczki, wskazuje, iż pozwany uzyskał pożyczkę w kwocie 800,00 zł. Brak jest przy tym jakichkolwiek informacji, aby pozwany spłacił jakąkolwiek część tej pożyczki. Ponadto braku spójności można doszukać się także w wezwaniach do zapłaty, w których wyszczególnione są kwoty udzielonej pożyczki na sumy 768,00 zł i 648,00 zł. Nie można również doszukać się związku pomiędzy twierdzeniami powoda zawartymi w pozwie a danymi wynikającymi z dokumentów w kontekście daty wymagalności roszczenia. Jak wynika z treści pozwu wierzytelność stała się wymagalna z dniem 27 kwietnia 2014 r., zaś z dokumentu „Twoje warunki umowy pożyczki” termin spłaty pożyczki przypadał na dzień 27 lutego 2014 r. Na uwagę zasługuje również fakt, że przy utworzeniu profilu klienta na stronie internetowej pożyczkodawcy w tytule przelewu 0,01 zł z dnia 28 stycznia 2014 r. pozwany L. B. wskazał adres: M. 1, (...)-(...) P., natomiast wypłata pożyczki w kwocie 800,00 zł, która miała miejsce tego samego dnia, nastąpiła na rzecz L. B. zamieszkałego w miejscowości (...), 16-503 (bez podania nazwy poczty). Ponadto ten ostatni adres widnieje w wezwaniach do zapłaty, dokumencie „Twoje warunki umowy pożyczki” oraz pozwie złożonym w formie elektronicznej, z kolei adres wskazany wyżej jako pierwszy został wpisany wyłącznie w pozwie złożonym w formie papierowej.

W kontekście powyższych ustaleń, w ocenie Sądu Okręgowego, zasadności żądania pozwu - co do podstawy i wysokości tego żądania - nie wykazano, a polemika podjęta w apelacji nie uzasadniała zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy wskazanych przepisów. Tym samym podważanie zawartego w uzasadnieniu stanowiska Sądu Rejonowego, nie poparte przytoczeniem właściwej, dla możliwości jego zwalczania, podstawy apelacji w ocenie Sądu Odwoławczego nie mogło odnieść skutku.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 505¹⁰ § 1 i 2 k.p.c.

SSO Cezary Olszewski